

בס"ד

לֶחֶם הַפָּנִים נֶשֶׁל

הָאָנוּס הַצֶּפֶתִי

כִּיתוֹת א' - תְּצוּוּה תִּשְׁע"ד

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

אֶחָד הָאָנוּסִים בְּתִקּוּפַת הָאִיִּקוּיִזִּיצִיָּה הַצִּלִּיחַ לְהַמְלִיט
מִפּוֹרְטוּגַל וְהִגִּיעַ לַצֶּפֶת שְׁבַגְלִיל. מִיָּד בָּבוֹאוּ לַצֶּפֶת
הַזְדַּמָּן הָאִישׁ לְדַרְשָׁתוֹ שֶׁל הָרֵב, וְהַדְרָשָׁה - עֲסָקָה בְּלָחֶם
הַפָּנִים, שֶׁהָיָה בַּמִּקְדָּשׁ מְדֵי שַׁבָּת בְּשַׁבָּתוֹ.

וְהַסְבִּיר בְּטוֹב טַעַם אֶת מַעֲלָתָהּ וְחִשְׁבּוּתָהּ לִפְנֵי ה' וְעַל
הַנֶּסֶס שֶׁהִלָּחֵם נִשְׁאָר חַם וְטָרִי בַּמִּשְׁךְ כָּל הַשָּׁבוּעַ כְּבִיוֹם
אֶפְיִיתוֹ.

בָּתֵּם הַדְרָשָׁה שֶׁב הָאָנוּס לְבֵיתוֹ וּבָתֵּם לֵב צוּה עַל
אֲשֶׁתוֹ, כִּי מְדֵי שָׁבוּעַ בְּשָׁבוּעַ, בְּיוֹם הַשָּׁשִׁי, תִּכְיֶן שְׁתֵּי
כִּכָּרוֹת לָחֶם, עֲשׂוּיֹת קֶמַח הַמִּנְפָּה שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פַּעַם.
אֶת הַבָּצֵק עָלֶיהָ לָלוּשׁ בְּטֶהֱרָה - כֶּךָ אָמַר - וְלֹאֲפֹת הַיֵּטֵב
בְּתַנּוּר בֵּיתֵם. זֹאת, מִשּׁוֹם שֶׁרָצוֹנוּ לְהַקְרִיב אֶת הַלָּחֶם
לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּפִי שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

בְּצִיִּתְנוּת מְלָאָה הָאֲשָׁה אֶת הַבִּקְשָׁה. מְדֵי יוֹם שָׁשִׁי הָיְתָה
אוֹפָה - עַל פִּי הוֹרָאוֹתֵיו הַמְדִּיקוֹת שֶׁל בַּעֲלָהּ - שְׁתֵּי
כִּכָּרוֹת לָחֶם. הַבַּעַל נוֹטֵל הָיָה אֶת הַכִּכָּרוֹת אֶל בֵּית
הַכֹּנֶסֶת, שֶׁם הִתְפַּלֵּל וְהִתְחַנֵּן לִפְנֵי הַשֵּׁם, שִׁיקֵּבֵל אֶת
לֶחְמוֹ בְּרָצוֹן. וּבָתֵּם תְּפַלְתּוּ - הָיָה יוֹצֵא אֶת בֵּית הַכֹּנֶסֶת
וּמוֹתִיר אַחֲרָיו אֶת שְׁתֵּי הַכִּכָּרוֹת.

לְשִׁמֵּשׁ בֵּית הַכֹּנֶסֶת נִכְוָנָה מִתְּנָה מְדֵי שָׁבוּעַ בְּשָׁבוּעַ:
בְּכָל יוֹם שָׁשִׁי הָיָה מוֹצֵא בְּבֵית הַכֹּנֶסֶת שְׁתֵּי כִּכָּרוֹת לָחֶם
טָרִיּוֹת וְנִיחוּחִיּוֹת. מִי הֵבִיא אֶת

הַכִּכָּרוֹת - זֹאת לֹא יָדַע. אָף לֹא טָרַח לְבַרֵּר. שִׁמַּח וְטוֹב
לֵב הָיָה נֹטֵל אֶת שְׁתֵּי הַכִּכָּרוֹת לְבֵיתוֹ וּמַעֲנֵג אֶת שַׁבָּתוֹ.

שֶׁמֶשׁ בֵּית הַכְּנֶסֶת בְּבֵיתוֹ בִּשְׁבִ"ק

לעת ערב היה אותו אנוס שב לבית הכנסת, - וכמוכן
את שתי ככרותיו לא מצא. שמחה גדולה מלאה את לבו.
וכך היה מספר לאשתו: "השבח להשם יתברך, שלא
בזה את ענותי וקבל את לחמי ואף אכלו בעודנו חם
וטרי. ואם כך, עליך להמשיך ולהקפיד על הכנתו עשרת
מונים. הן חובה עלינו לגרום לאלוקינו נחת רוח!".

כך נהגו האנוס ואשתו לטרוח באפי' הלחם ולהביאו
לבית הכנסת מדי שבוע בשבוע.

והנה, באחד מערבי השבתות, בא הרב אל בית הכנסת
ונצב על הבמה כדי להתכונן לדרשה שאמור הוא
לשאת ביום המחרת, יום שבת קדש.

עודנו עומד שם - ואל בית הכנסת נכנס האנוס ובידיו
שתי ככרות לחם, כמנהגו. הניח את הלחם והחל שוטח
את דברי תחנוניו, בלי להרגיש ברב, הנצב על הבמה.

והרב - הוא עקב אחר מעשי האנוס. ברגע הראשון
נדהם למראה עיניו, אך מיד התעשת והחל גוער בקולי
קולות: "שוטה שכמוך! כלום השם אוכל ושוטה? בודאי
השמש הוא שלוקח את לחמך, ואתה בתמימותך -
מאמין שהשם מקבלו! הן זהו חטא כבד מנשוא ליחס
גשמיות להשם יתברך!!".

לא הספיק הרב לסיים את דברי גערתו, ואל בית הכנסת
נכנס השמש. כהרגלו מדי שבוע, בא בשעה הקבועה
ליטול את שתי ככרות הלחם הטריות... נגש אפוא לטול
את הככרות. וגערתיו של הרב השיגו גם אותו: "אתה,
השמש, תן תודה לאיש זה, שהביא לך מדי יום ששי
שתי ככרות לחם טריות!".

"תודה! תודה!" מלל השמש, ללא בושה או מבוכה.

הַרֵב בְּדַרְשָׁתוֹ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת

מִבֶּט אֶחָד לַעֲבֵר הָאָנוֹס גְּלָה לָרֵב וְלִשְׁמֹשׁ כִּי פָנָיו חָפוּ
וְעֵינָיו הִחְלוּ זֹלָגוֹת דְּמָעוֹת. "יִמְחַל נָא לִי הָרֵב עַל
טְעוּתִי", הִתְחַנֵּן הָאִישׁ. "לֹא הִבְנֵיתִי אֶת הַדְרָשָׁה בְּדִבְרֵי
לֶחֶם הַפָּנִים... מִצּוֹה הַתְּכַנֵּנִתִּי לַעֲשׂוֹת - וְהִנֵּה, עָבְרָה
חֲמוּרָה עִבְרָתִי..."

עוֹדְנוּ בּוֹכָה בְּדִמְעוֹת שְׁלִישׁ, וְאֵל בֵּית הַכְּנֶסֶת נִכְנָס אָדָם
נוֹסֵף: הֵיךְ זֶה שְׁלִיחַ מֵעַם הָאָרִ"י הַקָּדוֹשׁ. פָּנָה הַשְּׁלִיחַ
אֶל הָרֵב וְכָךְ אָמַר לוֹ: "שׁוּב לְבֵיתְךָ וְאָמַר לְבָנִי מִשְׁפַּחְתְּךָ
כִּי בְיוֹם הַמָּחָר, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׂבֵה הַתְּכַנֵּנֶת לְדִרְשׁ אֶת
דְּרָשְׁתְּךָ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת - מוֹת תָּמוּת! כָּבֵד הַכֹּרֵז עַל כָּךְ
לְמַעַלָּה, בְּשָׂמִים!"

נִבְהַל הָרֵב לְמִשְׁמַע הַבְּשׂוּרָה הָרָעָה. חִישׁ מִהֵר נִשְׁאוּהוּ
רָגְלָיו אֶל הָאָרִ"י הַקָּדוֹשׁ. "מָה חֲטָאתִי שְׁכַךְ בָּאָה לִי?"
שָׁאַל בְּקוֹל נִכְנַע.

הַשִּׁיבוּ הָאָרִ"י: "כִּיִּן שְׁבַטְלַת נַחַת רוּחַ שְׁהִיְתָה לְקָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא - נִגְזַר עֲלֶיךָ כְּזֹאת. דַּע לָךְ, כִּי מִיּוֹם שְׁחָרַב בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ לֹא נִגְרַמָּה לְמַלְכוֹ שֶׁל עוֹלָם נַחַת רוּחַ כָּפִי
שְׁגָרְמוּ לוֹ מַעֲשָׂיו הַתְּמִימִים שֶׁל הָאָנוֹס הַזֶּה, בְּהִבְיָאוֹ אֶת
שְׁתֵּי הַלֶּחֶם וּבִסְבָּרוֹ שֶׁהַשֵּׁם קִבְּלָם. עַל שׁוּם שְׂאֵתָה
גִּרְמַת לֹא לְהַפְסִיק לְהִבְיָאֵם - נִגְזְרָה עֲלֶיךָ מִיתָה, וְאִין כָּל
פֶּתַח שֶׁל תְּקוּהָ לְהַצִּלָּה!"

עֲצוּב וּמִתְיַסֵּר שָׁב הָרֵב לְבֵיתוֹ וְהוֹדִיעַ לְבָנִי מִשְׁפַּחְתּוֹ אֶת
דְּבָרֵי הָאָרִ"י הַקָּדוֹשׁ.

וְאַכֵּן, בְּיוֹם הַמָּחָר - הוּא יוֹם שַׁבַּת קָדֵשׁ - בִּשְׁעָה
שְׁאֵמֹר הֵיךְ לְדִרְשׁ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, הַשִּׁיב הָרֵב אֶת
נִשְׁמָתוֹ לְיוֹצְרָה.

מקום קבורתו של הרב

